

Sbírka zákonů a nařízení republiky Československé

Částka 83.

Vydána dne 26. října 1946.

Cena Kčs 1.—.

O B S A H:

(189.—191.) 189. Zákon o povinném očkování proti záškrtu. — 190. Zákon o započtení vojenské služby a o odčinění křivd lékárnickým osobám. — 191. Nařízení, kterým se mění a doplňuje vládní nařízení ze dne 7. července 1926, č. 114 Sb., o úpravě služebních a platových poměrů pomocných zřízenců, a rozšiřuje platnost ustanovení §§ 62 a 63 služební pragmatiky (zákon č. 16/1914 ř. z.) na některé státní zaměstnance.

189.

Zákon

ze dne 2. října 1946

o povinném očkování proti záškrtu.

Ústavodárné Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Všeobecná ustanovení.

(1) K zamezení a potlačení záškrtu se zavádí povinné ochranné očkování (přeočkování) proti záškrtu (dále jen očkování).

(2) Očkování provádějí okresní národní výbory prostřednictvím okresních a státních obecních (městských) a obvodních lékařů a jiných zdravotních zařízení.

§ 2.

Očkování dětí.

(1) Každé dítě podléhá očkování, které se provede povinně celkem třikrát. První očkování může být provedeno teprve po dosažení šesti měsíců života a musí být provedeno nejpozději do dosažení dvou let. Druhému očkování podléhá dítě v kalendářním roce, ve kterém dovrší třetí rok života. Třetímu očkování podléhá dítě v kalendářním roce, ve kterém dovrší pátý rok života.

(2) Dítě, které před počátkem účinnosti tohoto zákona dovršilo druhý rok a nepřekročilo čtvrtý rok života, musí být očkováno do

konce roku 1947 a v kalendářním roce, v němž dovrší pátý rok života. Dítě, které před počátkem účinnosti tohoto zákona dovršilo pátý rok a nepřekročilo desátý rok života musí být očkováno do konce roku 1947

§ 3.

Mimořádné očkování.

Vyskytne-li se epidemie záškrtu, nebo vyžadují-li toho jinak veřejné zájmy zdravotní, může zemský národní výbor (na Slovensku pověřenec pro zdravotnictví) rozšířit okruh osob, podléhajících očkování bez ohledu na omezení uvedená v § 2.

§ 4.

Odklad očkování.

Očkování se odloží u osob, o nichž se prokáže lékařským vysvědčením, nebo u nichž očkující lékař shledá, že by se očkováním ohrozilo jejich zdraví, na dobu, po kterou trvá zdravotní stav bránící očkování.

§ 5.

Zproštění očkování.

Očkování nepodléhá osoba, o které se prokáže lékařským vysvědčením, že byla očkována v kalendářním roce, v němž se měla podrobiti očkování.

§ 6.

Vynucené očkování.

Očkování lze vynutit politickou exekucí, zejména přímým donucením.

§ 7.

Odpovědnost za očkování dětí.

Zákonní zástupci dětí a osoby, jimž jest svěřena péče o dítě, jsou povinni pečovat o to, aby se děti podrobily očkování podle tohoto zákona.

§ 8.

Očkovací seznamy.

(1) Okresní národní výbory jsou povinny podle směrnic, které vydá ministerstvo zdravotnictví v dohodě s ministerstvy vnitra a školství a osvěty, sestavovat za spolupůsobení místních národních výborů, správců matrik a ředitelů škol seznamy osob podléhajících očkování.

(2) Majitelé domů nebo jejich zástupci jsou povinni na vyzvání místního národního výboru předložit úplné seznamy osob v domě bydlících, které podléhají očkování.

(3) Uživatelé bytů jsou povinni dodat majiteli domu nebo jeho zástupci na vyzvání seznam osob v bytě bydlících, které podléhají očkování.

§ 9.

Spolupůsobení místních národních výborů.**Úhrada nákladů.**

(1) Místní národní výbory jsou povinny spolupůsobiti při provádění očkování a na vlastní náklad poskytnouti potřebné pomocné síly pro očkování, jakož i opatřiti a udržovati vhodné místnosti.

(2) Ostatní náklady na očkování hraadí stát, pokud není úhradou povinen nositel sociálního pojištění.

(3) Očkování podle tohoto zákona je bezplatné; lékaři i pomocné síly nesmějí za očkovací úkony od stran ani požadovati ani přijímati odměny.

(4) Státním obecním (městským) a obvodním lékařům přísluší za očkování náhrada, jejíž výši stanoví každoročně ministr zdravotnictví v dohodě s ministrem financí vyhláškou v úředním listě.

Ustanovení trestní a závěrečná.

§ 10.

Jednání a opomenutí přičiní se ustanovením tohoto zákona nebo předpisům vydaným podle něho potrestá okresní národní výbor, nejde-li o čin přísněji trestný, jako správní přestupek pokutou do 10.000 Kčs nebo vězením (uzamčením) do jednoho měsíce.

§ 11.

Zákon ze dne 15. května 1942, č. 71 Sl. z., o očkování proti záškrtu, se zrušuje.

§ 12.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr zdravotnictví v dohodě se zúčastněnými členy vlády

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

Dr. Procházka v. r.

190.

Zákon**ze dne 2. října 1946****o započtení vojenské služby a o odčinění křivd lékařnickým osobám.**

Ustavodárné Národní shromáždění republiky Československé neneslo se na tomto zákoně:

§ 1.

Do doby odborné činnosti podle § 3, odst. 4 zákona ze dne 18. prosince 1906, č. 5 ř. z. z roku 1907, kterým se upravuje lékařnictví, se započítává doba.

1. kterou za vojenské presenční služby nebo výjimečné činné služby podle § 27 branného zákona, konané v československé armádě, anebo za služby v československé zahraniční armádě nebo v některé ze spojeneckých armád ztrávil magistr farmacie po dosažení diplomu ve škole na důstojníky zdravotnictví a lékařnictví v záloze, ve vojenské lékárně nebo ve vojenském zdravotnickém skladě;

2. po kterou farmaceut po vykonané aspirantské zkoušce (§§ 2 a 14 nařízení ze dne 5. března 1912, č. 47 ř. z., o zaměstnání pomocných osob při provozování lékáren) konal odbornou činnost ve veřejné nebo ústavní lékárně jako t. zv. sustentant, poněvadž pro uzavření českých vysokých škol nemohl započítati universitní studium, potřebné k dosažení diplomu magistra farmacie, nebo v něm pokračovati;

3. po kterou magistr farmacie nebo sustentant byl za doby nesvobody přikázán:

a) k odborné činnosti v cizozemských lékárnách nebo

b) k práci jiného druhu mimo veřejné nebo ústavní lékárny;

4. po kterou magistr farmacie nebo sustentant nemohl po 29. září 1938 pro účast na národním boji za osvobození (zákon ze dne 15. května 1946, č. 136 Sb., o umístování a jiném zaopatření účastníků národního boje za osvobození) nebo z jiných národních, politických nebo rasových důvodů vykonávají odbornou činnost.

§ 2.

Doba uvedená v § 1, č. 1, 2 a č. 3, písm. a) se započítává bez další podmínky. Doba uvedená v § 1, č. 3, písm. b), č. 4 se započítává jen tehdy, byli-li magistr farmacie nebo sustentant zaměstnán nejméně jeden rok ve veřejné nebo ústavní lékárně nebo byli-li nejméně po tuto dobu odborně činný způsobem uvedeným v § 1, č. 1.

§ 3.

Do tříleté asistentké služby předepsané na Slovensku nařízením č. 105.593/1912 K. V. M. (uh. m. kultu a vyučování), o pravidlech pro výcvik aspirantů farmacie a o asistentké době, se započítává pro dosažení práva na vedení lékárny doba:

a) kterou za vojenské přesměrní služby nebo výjimečně činné služby podle § 27 branného zákona, konané v československé armádě, anebo za služby v československé zahraniční armádě nebo v některé ze spojeneckých armád ztrávil magistr farmacie po dosažení diplomu ve škole na důstojníky zdravotnictva a lékárnictva v záloze, ve vojenské lékárně nebo ve vojenském zdravotnickém skladě;

b) po kterou magistr farmacie nebo asistent nemohl po 29. září 1938 pro účast na národním boji za osvobození (zákon č. 136/1946 Sb.) nebo z jiných národních, politických nebo rasových důvodů vykonávat odbornou činnost, avšak nejvyšší výměrou dvou roků.

§ 4.

(1) Výhody podle tohoto zákona se přiznávají lékárnickým osobám na jejich žádost.

(2) Žádost musí být doložena věrohodnými doklady o všech rozhodných okolnostech. O žádosti rozhoduje ministerstvo zdravotnictví po slyšení zastupitelstva lékárnického stavu, na Slovensku také po slyšení pověřenectva pro zdravotnictví.

§ 5.

Ustanovení § 3, odst. 2 druhé věty zák. č. 5/1907 ř. z. se zrušuje.

§ 6.

Tento zákon nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provede jej ministr zdravotnictví.

Dr. Beneš v. r.

Gottwald v. r.

Dr. Procházka v. r.

191.

Vládní nařízení

ze dne 6. září 1946,

kterým se mění a doplňuje vládní nařízení ze dne 7. července 1926, č. 114 Sb., o úpravě služebních a platových poměrů pomocných zřízenců, a rozšiřuje platnost ustanovení §§ 62 a 63 služební pragmatiky (zákon č. 15/1914 ř. z.) na některé státní zaměstnance.

Vláda republiky Československé nařizuje podle § 210 zákona ze dne 24. června 1926, č. 103 Sb., o úpravě platových a některých služebních poměrů státních zaměstnanců (platového zákona):

Čl. I.

Vládní nařízení č. 114/1926 Sb. ve znění novely platových nařízení č. 19/1944 Sb. se mění a doplňuje takto:

1. Za § 41 se vsunuje pod nadpisem

„D. Ú m r t n é.“

nový § 41a) tohoto znění:

„(1) Pozůstalým po pomocném zřízenci, který zemřel za služebního poměru nebo až do své smrti skutečně bral zaopatřovací plat podle ustanovení §§ 31 až 34 anebo by jej v případě neschopnosti k výdělku byl obdržel, náleží za podmínek stanovených v odstavcích 2 až 4 — bez újmy jinakých zaopatřovacích nároků — úmrtné, které činí v případě úmrtí pomocného zřízence za služebního poměru čtvrtinu pensijní základny (§ 31, odst. 3), jinak trojnásobnou částku měsíčního zaopatřovacího platu zemřelého.“

(2) Úmrtí náleží vdově. Nežili-li však manželé v manželském společenství, nepřilučí úmrtí vdově, leč že by manželé žili odděleně jen za příčinou výchovy dětí, ze zdravotních ohledů nebo z hospodářských nebo podobných důvodů, které netkvěly v jejich osobních vztazích.

(3) Není-li oprávněná vdova, náleží úmrtí nerozdělnou rukou nejprve manželským potomkům, kteří byli v péči zemřelého, a není-li těchto, těm manželským potomkům, kteří zaplatili z vlastních peněz náklady na pohřeb stavu přirozený, nebo — bylo-li jinak o pohřeb postaráno — ošetřovali zemřelého v jeho poslední nemoci před smrtí.

(4) Ustanovení odstavce 3 platí obdobně ve prospěch zákonných dědiců po svobodném nebo ovdověním bezdětném pomocném zřizenci.

(5) Ve všech jiných případech může být po pomocném zřizenci uvedeném v odstavci 1 povoleno úmrtí zcela nebo z části osobám, které prokazatelně ze svých peněz zaplatily náklady na pohřeb nebo ošetřovaly zemřelého v jeho poslední nemoci před smrtí."

2. Nadpis nad § 42 zní:

„E. Různá ustanovení.“

Čl. II.

Ustanovení § 62 služební pragmatiky (zákon č. 15/1914 ř. z.) a § 63 téhož zákona ve znění zákona č. 2/1920 Sb. platí obdobně pro státní zaměstnance v pomocné kancelářské službě, na

něž se vztahuje vládní nařízení ze dne 7. července 1926, č. 113 Sb., o úpravě služebních a platových poměrů státních zaměstnanců v pomocné kancelářské službě, jakož i pro pomocné státní zaměstnance, jejichž nároky na zaopatřovací platy se řídí ustanoveními části první, dílu II, vládního nařízení č. 114/1926 Sb., po případě pro pozůstalé po těchto zaměstnancích.

Čl. III.

Toto nařízení nabývá účinnosti dnem vyhlášení; provedou je všichni členové vlády.

Gottwald v. r.

Dr. Zenkl v. r.	Kopecký v. r.
Dr. Šrámek v. r.	Laušman v. r.
Ursíny v. r.	Duriš v. r.
Fierlinger v. r.	Zmrhal v. r.
Štorký v. r.	Dr. Pieter v. r.
Masaryk v. r.	Hála v. r.
arm. gen. Svoboda v. r.	Dr. Nejedlý v. r.
Dr. Řípka v. r.	Dr. Procházka v. r.
Nosek v. r.	Majer v. r.
Dr. Dolanský v. r.	Ing. Kopecký v. r.
Dr. Stránský v. r.	Dr. Franek v. r.
Dr. Drtina v. r.	Dr. Clementis v. r.
	Lichner v. r.